

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 222

гр. София, 19.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П. В. К.

като разгледа докладваното от П. В. К. Административно наказателно дело № 20241110200432 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод депозирана жалба от Т. Н. К., ЕГН *****, чрез адв. Г. Р. К. от САК, против електронен фиш за налагане на глоба за нарушение установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 3996222, издаден от МВР-СДВР, с който за нарушение на чл.21, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на атакувания електронен фиш, тъй като била изтекла давността за административнонаказателното преследване. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение.

В съпроводителното писмо към жалбата наказващият орган иска атакуваният електронен фиш да бъде потвърден, като прави възражение за прекомерност на разноските, поискани от другата страна.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима по следните съображения: атакуваният електронен фиш подлежи на обжалване по реда на ЗАНН, жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, съдържа необходимите реквизити и производството по нея е редовно образувано пред РС-София. Настоящият състав приема, че жалбата е депозирана в срок, тъй като в писмото на СДВР е посочено, че електронният фиш е бил връчен на нарушителя на 17.12.2023 г., а жалбата е била подадена по пощата на 21.12.2023 г., тоест същата е била депозирана в преклузивния 14 дневен срок за обжалване на електронния фиш.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С електронния фиш жалбоподателят е бил санкциониран за извършено на 22.09.2020 г. нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността (едно от които безспорно е давността), формите на съучастие, приготвянето и опита, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Ето защо на основание чл.11 от ЗАНН, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, следва да се приеме, че по отношение на деянието на настоящия жалбоподател, административнонаказателното преследване за това деяние се изключва, ако са изтекли три години от последното действие на надлежните органи, предприето за преследване на нарушителя К..

В случая, електронният фиш е издаден на 25.09.2020 г., видно от справка на ОПП-СДВР и от тогава до връчването му не са били извършвани никакви действия на надлежните органи за преследване на нарушителя К., поради което към момента на връчване на електронния фиш на 17.12.2023 г., посоченият давностен срок от три години следва да се счита изтекъл, а последното обстоятелство изключва въобще административнонаказателното преследване по отношение на жалбоподателя или казано с други думи – изключва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателно производство срещу жалбоподателя и да му наложи административно наказание. Към настоящия момент това правомощие следва да се счита за погасено и доколкото изтичането на давността засяга самия процес, то обжалваният електронен фиш следва да бъде отменен, а цялото административнонаказателно производство, в рамките на което този електронен фиш е издаден, следва да бъде прекратено.

В случая не следва да бъде прилагана абсолютната давност по смисъла на чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, която е четири години и половина, тъй като давността от три години е започнала да тече от момента на извършване на нарушението на 22.09.2020 г. Със съставянето на електронния фиш на 25.09.2020 г. давността е била прекъсната на основание чл.81, ал.2 от НК и от този момент е започнала да тече нова тригодишна давност. Същата не е била прекъсвана до момента, а и няма как да е била прекъсвана, тъй като след издаването на електронния фиш, то следващото действие на надлежен орган за преследване на нарушителя К. може да е единствено разглеждане от съда на жалба срещу издадения електронен фиш, ако същият е бил обжалван. Междувременните действия на наказващия орган, касаещи връчването на електронния фиш на нарушителя, не представляват действия на надлежен орган за преследване на нарушителя по смисъла на чл.81, ал.2 от НК, тъй като действията по преследването от страна на наказващия орган са завършили с издаването на електронния фиш, а последващото му връчване цели само уведомяването на нарушителя за издадения акт,

но не представлява действие по преследването му. Предвид на това, на 25.09.2023 г. е изтекла тригодишната давност по чл.80, ал.1, т.5 от НК, тоест към момента на връчване на електронния фиш на нарушителя на 17.12.2023 г. същата вече е била изтекла. Дори да се приеме, че връчването на електронния фиш е действие на надлежен орган за преследване на нарушителя, то отново към момента на извършване на това действие – 17.12.2023 г. тригодишната давност е била изтекла.

Във връзка с горното трябва да се отбележи, че изтичането на давността по НК като обстоятелство, изключващо отговорността, няма изрична различна уредба в ЗАНН, поради което горепосочените разпоредби на НК са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН. Ето защо, с изтичането на давността се изключва възможността да бъде реализирана административнонаказателната отговорност на нарушителя. В този смисъл е и разпоредбата на чл.82 от ЗАНН, която изключва изпълнението на наказанието, ако давността е изтекла. С оглед на това, единственото законосъобразно развитие на производството се изразява в отмяна на електронния фиш и в прекратяване на административнонаказателното производство, водено против жалбоподателя, каквато е и константната практика на административните съдилища.

С оглед изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а според ал.2 на същия член, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съпроводителното писмо към жалбата наказващият орган е направил възражение за прекомерност на разноските на другата страна. Въз основа на представените доказателства става ясно, че жалбоподателят е заплатил в брой на адвокат Г. К. уговорената сума в договора за правна защита и съдействие в размер на 500 лева, като това е станало при подписването на договора на 19.12.2023 г. Съгласно чл.36 от Закона за адвокатурата, вр. чл.18, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.1 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то минималният размер на възнаграждението за адвоката в случая следва да е 400 лева. Съдът намира, че следва да се уважи възражението на наказващия орган и да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатско възнаграждение до предвидения в наредбата минимум от 400 лева, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност, не бяха проведени открити съдебни заседания, не са ангажирани допълнителни доказателства от страна на защитника на жалбоподателя и не са

направени доказателствени искания, а самият адвокат К. единствено е изготвил жалбата до съда. Поради това и съдът счита, че заплатеното от страна на жалбоподателя възнаграждение се явява прекомерно. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Мотивиран от горното, на основание чл.63г, вр. чл.63, ал.6 от ЗАНН, вр. чл.24, ал.1, т.3 от НПК, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК и на основание чл.63д, ал.1, вр. ал.2 от ЗАНН, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ електронен фиш за налагане на глоба за нарушение установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 3996222, издаден от МВР-СДВР, с който за нарушение на чл.21, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Т. Н. К., ЕГН ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство водено срещу Т. Н. К., ЕГН *****, във връзка с което е бил издаден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 3996222 на МВР-СДВР.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1, вр. ал.2 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Т. Н. К., ЕГН ***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща сторените от жалбоподателя и намалени от съда поради прекомерност разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Административен съд – София град в 7 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от определението да се изпратят на СДВР и на жалбоподателя Т. Н. К. чрез адв. Г. К. от САК.

Съдия при Софийски районен съд: _____